

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Kvædlinger eller Smaakvad

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 127. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1815_251-txt-shoot-idm4293.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Jeg kommer grandt ihu, at disse Riim bleve trykkede i Skilderiet (No. 39, 1809) for at vise hvorledes Knud Lavard burde betragtes i Modsætning til den Beskuelse der havde avlet en Tragoedie, jeg nys havde stræbt at gjøre til en Comedie; om Rimene bleve gjorde i samme Anledning, husker jeg ikke, men i saa Fald behøvede man ei at lede om anden Grund til den Mangel af Begeistring, som er kun alt for aabenbar. Det er ellers en besynderlig Skjæbne Knud Lavard har havt, thi jeg veed ingen Dansk fra Middelalderens Tid, der er saa tit og slet besjunget som han, saa man vel maa sige at han har været en Martyr, et pint Vidne om den Uforstand paa Middelalderen og overalt paa *Hjertet*, der selv hos Digtere, var almindelig i den sidste lange Vinter, Ragnarokes Forvarsel, og saavist som Sanders Knud Lavard er et daarligt Arbeide i det Hele, findes der dog flere enkelte Glimt af Følelse, end i nogen anden Bearbejdelse. Hvad nu mit Vers angaaer, da er det vel her, som i Tiden, at efter Saga kommer Kjæmpevisen, og Rimet har adskillige Spor af, at jeg virkelig var paa Vei til at gaae over fra Lisland til Sjølund, at Asarusen var hartad bortdampet, og at *Hjertet* begyndte at komme til Orde, men det er tillige aabenbart, at jeg endnu stod mellem Snee som en Vintergiæk og Sommernar, at jeg nok vilde være en duftende Blomst, men vilde groe paa Lisbierget, og indbildte mig at jeg der var nærmere ved Himlen end i den lave Eng, fordi jeg ingen Lyst havde til at fornedres, ingen Forstand paa den ydmyge Høihed. Hvad jeg gjorde Knud til, var jeg selv, en Søn af Hedenolds kolde Kjæmper, som vel stundom maatte græde, naar jeg lyttede til *Hjertets* bevægende Toner, men bluedes hartad ved Taaren og sagde